
Horváth István

A nyelv csak élve tündököl

Úgy szabták rám ezt a nyelvet:
Lelkem csak ezzel felelhet.

Más nyelven is mutathatok
Önmagamra, hogy — ím, vagyok!
De hogy milyen vagyok s ki,
Anyanyelvem mondhatja ki.

S ha teljes emberségemben
Akarsz megismerni engem,
A lélek mély rejtekéig
Ez a nyelv vezethet végig.

Másnyelvű, más embertársam,
Szeretni legigazábban
Azon tudunk mind, melyet már
Ő hagyott, az — Édesanyánk.

Nincs még olyan kincs, se műszer,
Melyet ember annyi ezer
Eszteendőn át használt volna:
Emberséget igazolva.

Igazolva anyanyelven,
Mellyel úgy kellett feleljen
Mások közt, hogy át az időn
Tudja, mi volt, mi van, mi jön.

Akadhat oly galád, talán,
Ki ezt a szót: Édesanyám
Megfojtani volna képes.
De az emberként is kétes.

S ahol kivetkőztethető
A nyelv, helyében temető,
Sír marad — vádló enyészet.
S lesz a nagyvilág szegényebb.

A nyelv csak élve tündököl.
Balga, ki gyilkosként rátör.
A kincs helyén hiány marad.
S nem lesz a rabló gazdagabb.

(1976)
